

Preguem per les vocacions

Cada any, pel novembre, les diòcesis amb seu a Catalunya fem una cadena de pregària per les vocacions. Aquesta cadena és com una gran cursa de relleus, en la qual anem passant-nos el testimoni de la fe, de manera que la nostra pregària per les vocacions sigui constant.

És el fruit de l'esforç de moltes persones, que anònimament formen part d'aquesta gran cursa. En el nostre Bisbat el dies designats per a aquesta cadena són el 3, 13 i 23 d'aquest mes. Sabent que cada dia és bona ocasió per pregar, no deixem de fer-ho!

Missioners lleidatans per tot el món

Quan parlem de Missió i missioners, sovint correm el perill de recordar conceptes antics, instal·lats en altres temps, en altres moments històrics. Per tal d'actualitzar-nos volem tenir molt i molt presents a les 34 persones que romanen, any rere any, al servei de comunitats allunyades de la nostra. Aquests són els seus noms: Ramon, Josep Maria, Sebastià, Elena, Maria Luisa, Andrés, Montserrat, José Javier, Montserrat, Maria Teresa, Miquel, Ponç, Josep Maria, Mercedes, Manuel, Francisco, Joan, Isidro, José María, Josep, Maria Teresa, Imma, Joan Miquel, Magdalena, José Luis, Carmen, Eduardo, Xavier, Manuela, Maria Dolors, Bernardo, Carme, Joan i Maria Carmen.

Els trobareu sobretot a Llatinoamèrica, però també algun per Àfrica i alguns altres per Àsia. Principalment els trobareu recolzant i tirant endavant projectes que tenen a veure amb l'educació d'infants i adolescents, en l'educació formal i la no formal. Tot plegat amb la convicció que una educació humana de qualitat és la base per esdevenir persones i pobles lliures.

Amb i des la certesa que és l'Amor de Déu qui els condueix; donant passos en la construcció del Regne de Déu. Us convidem a tenir-los presents durant tot l'any, però en especial aquests dies, per mitjà de la vostra pregària individual i comunitària.

Mònica Cabezuolo

AJUDANT A VIURE

Pregar com respirar

Un dels objectius diocesans per a aquest curs és «Donar prioritat a la lectura creient de la Bíblia per revitalitzar la fe». És una crida que he adreçat a cada batejat, a totes les comunitats parroquials, a les delegacions i a les institucions diocesanes.

Creure demana viure en actitud d'escolta, oberts a allò que Déu vulgui anar indicant-nos: «Parleu, Senyor, que el vostre servent escolta» (1Sam 3,9); «que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38). Però això no és possible si no fem de la pregària la respiració permanent de la vida, ja que, segons sant Ambròs, «a Déu parlem quan preguem i a Déu escoltem quan llegim la seva Paraula».

I cal llegir la Paraula amb fe: amb els ulls de l'ànima, a poc a poc, rellegint, com mastegant-la, contemplant-la, destriant-la, escrutant-la en silenci...; demanant al Senyor que ens parli, que ens la faci entendre com a aquells d'Emmaús a qui «els va obrir l'enteniment...» (Lc 24,27-32).

Hem de demanar al Senyor la capacitat de mirar cap a dins, de dirigir la mirada i el cor cap a dins. I, per això, hem de demanar l'amor al silenci per tal de poder escoltar els murmurs de Déu a cada moment. Com demanava Pau VI (05/01/1964): «Silenci de Natzaret, ensenya'ns el recolliment i la interioritat, ensenya'ns a estar sempre disposats a escoltar les bones inspiracions i la doctrina dels veritables mestres. Ensenya'ns la necessitat i el valor d'una convenient formació, de l'estudi, de la meditació, d'una vida interior intensa, de l'oració personal que només Déu veu.»

Si en tots els camps la formació permanent és una necessitat ineludible al món modern, també ho és per als seguidors de Jesús en l'àmbit específic de la nostra fe. Mai n'hi ha prou amb la formació cristiana que tenim, i sabem perfectament que, en el fons, moltes coses no les tenim clares. Potser per això, de vegades, vivim rutinàriament un cristianisme «formal» fent equilibris davant la pròpia consciència —que no ens acaba de deixar tranquils—; davant els altres, la reacció dels quals no és sempre satisfactòria, i també en els grups parroquials, en els àmbits laborals i en la convivència ciutadana.

En l'Apocalipsi es diu explícitament: «Ja que ets tebi, i no fred o calent, estic a punt de vomitar-te» (3,16). La tebiesa en la vivència de la fe cristiana no està per res d'acord amb l'Evangeli.

¿Podríem revisar la nostra manera de pregar a la llum d'aquestes idees?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

IRENE BRUGUÉS

Cultura benedictina femenina

El SAF, Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (www.federaciobenedictines.cat), va néixer el 2012 per preservar, conservar, gestionar i difondre el patrimoni documental dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les, Sant Daniel de Girona, Sant Benet de Montserrat, la Santa Família de Manacor i la comunitat de Santa Maria de Puiggraciós. Començà oferint a investigadors els serveis propis d'un arxiu públic i aviat es convertí en un projecte cultural. La Irene Brugués n'és l'arxivera en cap.

Quines activitats ofereix?

Fem jornades, tallers, concerts, itineraris, visites guiades... per a públics molt diferents: universitaris, centres d'estudis, investigadors i també públic en general. Ara oferim l'itinerari «Dos monestirs a primera línia de foc», i el març de 2014 l'exposició «Monestirs en temps de guerra», al Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona.

Què doneu a conèixer en aquestes darreres activitats?

Les vivències dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les i de Santa Clara de Barcelona a la Guerra de Successió a través de la documentació inèdita que s'ha conservat en els seus arxius. Al SAF posem en valor el patrimoni i la cultura benedictina femenina per oferir-los a la societat catalana.

Ens manca perspectiva històrica, arran del desconeixement religiós?

Sí, per això el SAF pretén apropar el fet religiós a la societat a través de la història i del patrimoni documental de les comunitats benedictines femenines de Catalunya. Per mitjà de la cultura i del patrimoni arribem a molta gent que no s'aproparia als monestirs. Posem de relleu el paper del monacat i de la dona en la nostra història.

Oscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Maria i la presència de Déu en el món

En l'Anunciació, l'àngel li diu a Maria: «L'Esperit Sant davallarà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra. Per això el qui naixerà serà sant i serà anomenat Fill de Déu» (Lc 1,35).

Comencem amb aquesta última promesa. Fixant-nos en el seu llenguatge, pertany a la teologia del Temple i de la presència de Déu en el santuari. El núvol sagrat —la *xequinà*— és senyal visible de la presència de Déu. Amaga i mostra alhora la seva estança a casa seva.

El núvol que projecta la seva ombra sobre els homes retorna després en el relat de la Transfiguració del Senyor (cf. Lc 9,34; Mc 9,7). De nou aquest és senyal de la presència de Déu, del fet de mostrar-se i d'amagar-se. Així, amb la paraula sobre l'ombra que davalla amb l'Esperit Sant, es reprèn la teologia relativa a Sió, continguda en la salutació. Una vegada més, Maria apareix com la tenda de la reunió (*el temple en el desert*), la tenda viva de Déu, en la qual, d'una manera nova, ell vol habitar enmig dels homes.

Les paraules de l'àngel resten totalment en la consciència religiosa veterotestamentària i, tanmateix, la superen. A partir de la nova situació reben un nou realisme, una densitat i una força abans inimaginables. Encara el misteri trinitari no ha estat objecte de reflexió i no s'ha desenvolupat fins a la doctrina definitiva, però ja apareix en l'esdeveniment de l'Anunciació, sense convertir-se en doctrina.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La limosna según Lucanor

El conde Lucanor escribió a un amigo suyo:

—«Ya que me habéis pedido consejo, os digo que, a mi modo de ver, el bien que queréis hacer, lo hagáis en *vida*, no después de *muerto*.

Y para que tengáis *buen galardón* de ello conviene que lo primero que hagáis sea deshacer los *tueritos* que vos hayáis hecho, pues poco valdría robar el carnero y dar las patas *por amor* de Dios. Y a vos *poco* os valdría tener mucho robado injustamente y hacer limosna de lo *ajeno*.

Y para que la limosna sea *buena*, requiere:

1. Que se haga de lo que uno tiene *legítimamente*.
2. Que la haga como verdadera *penitencia*.
3. Que sea tanta la limosna, que la persona *sienta* alguna mengua por lo que ha dado y se dueña.
4. Y la ofrezca por *amor* a Dios y en *bien* del prójimo, y no para vanagloria y presunción suya, ante el mundo.

Haciendo estas cuatro cosas, todas las obras de limosna serán perfectas, y la persona tendrá por ello un muy grande y excelente galardón.»

—«Que la caridad haga lo que la justicia sola... no sabría hacer» afirmaba Ozanam, historiador, fundador de las *Conferencias de San Vicente de Paúl*.

San Agustín: «La caridad es tan grande don de Dios... que se llama Dios.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Agrair a Déu els seus dons

La nova Jerusalem es caracteritza per la fertilitat i l'exuberància, senyala que la vida tot ho envaeix i que la mort ha deixat d'existir. Gaudí, per això, anà a pouar a les seves arrels, concretament a la flora del Camp de Tarragona, i n'ha omplert la Sagrada Família: «Flors i arbustos, hortalisses, verdures, ametllers, arbres fruiters [...], flors i emparrats» (Puig Boada. *El pensament de Gaudí*, n. 15).

Així, els pinacles van rematats per espigues i manats d'herbes boscanes, i a les cobertes es veuen dotze cistelles de fruita diferent, que coincideix amb la fruita que escull al Mas de la Calderera, a Riudoms, un dels indrets més significatius de l'imaginari de Gaudí, on l'arquitecte havia passat llargues temporades.

Naturalment, els fruits més preciosos i repetits són el pa i el vi, la sagrada forma i el calze, símbols de l'eucaristia, de la qual Gaudí és un gran adorador. Gaudí escampa el pa i el vi per tota l'edificació, per tal de subratllar el caràcter eucarístic que tota ella posseeix. Ja en la seva joventut Gaudí proposava col·locar productes de la terra a les catedrals, perquè «és un llenguatge que tothom entén i, a més, així es poden agrair a Déu els seus dons» (*Manuscrit de Reus*, p. 64).

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 18. ■ Dilluns** (□ Barcelona) (lit. hores: 1a setm.) [1Ma 1,11-16. 43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18, 35-43]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.
- 19. ■ Dimarts** [2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).
- 20. ■ Dimecres** [1Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19, 11-28]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.
- 21. □ Dijous** [1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.
- 22. ■ Divendres** [1Ma 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29,10-11abc.11d-12a.12bc / Lc 19,45-48]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.
- 23. ■ Dissabte** [1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.
- 24. □ † Diumenge vinent**, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [2Sa 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23]. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermína, vg. i mr.

DIUMENGE XXXIII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor / a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar que no mengi». Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra». Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?»

Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida». Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença».

Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Mirad que llega el día, ardiente como un horno: malvados y perversos serán la paja, y los quemaré el día que ha de venir —dice el Señor de los ejércitos—, y no quedará de ellos ni rama ni raíz.

Pero a los que honran mi nombre los iluminará un sol de justicia que lleva la salud en las alas.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, aclamen los montes / al Señor, que llega para regir la tierra. R.

Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: no vivimos entre vosotros sin trabajar, nadie nos dio de balde el pan que comimos, sino que trabajamos y nos cansamos día y noche, a fin de no ser carga para nadie.

No es que no tuviésemos derecho para hacerlo, pero quisimos daros un ejemplo que imitar. Cuando vivimos con vosotros os lo mandamos: El que no trabaja, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven sin trabajar, muy ocupados en no hacer nada. Pues a éstos les mandamos y recomendamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con tranquilidad para ganarse el pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, algunos ponderaban la belleza del templo, por la calidad de la piedra y los exvotos.

Jesús les dijo:

«Esto que contempláis, llegará un día en que no quedará piedra sobre piedra: todo será destruido.»

Ellos le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo eso está para suceder?» Él contestó: «Cuidado con que nadie os engañe. Porque muchos vendrán usurpando mi nombre, diciendo: "Yo soy", o bien: "El momento está cerca"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque eso tiene que ocurrir primero, pero el final no vendrá en seguida.»

Luego les dijo:

«Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países epidemias y hambre. Habrá también espantos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a la cárcel, y os harán comparecer ante reyes y gobernadores, por causa mía. Así tendréis ocasión de dar testimonio. Haced propósito de no preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os traicionarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán por causa mía. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»

Rostre del Crist. Guaix de Josep Guinovart. Col·lecció particular (Barcelona)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Confiança i constància fins a la fi

La temàtica del diumenge XXXIII durant l'any i el diumenge I d'Advent es donen sempre la mà: parlen dels darrers dies i de la fi del món present. I entre mig tenim la festa de Crist Rei.

Ara fa gairebé un any, el primer diumenge d'Advent ja vam llegir Lc 21,25-28.34-36, on Jesús ens invitava a la confiança, perquè «molt aviat sereu alliberats». Avui llegim la primera part d'aquest llarg discurs de Jesús sobre els darrers temps.

Tot arrenca de l'observació que fan a Jesús sobre la magnificència del Temple i de les seves construccions. En el fons hi ha una complaença per les obres que és capaç de fer l'enginyer humà. Jesús,

però, té una mirada més llarga, ja no veu les coses amb mires humanes sinó que ho contempla tot amb els ulls de Déu. Des de la perspectiva de Déu tot té el seu final.

Entre els senyals que duen a la fi, Jesús esmenta els enganyys, les guerres i les revoltes, els terratrèmols, les fams i les pestes, i senyals al cel i a la terra. Tots aquests elements formen part de la història del món i de la humanitat des de sempre.

Jesús s'entreté sobretot a descriure les persecucions que sobrevindran als seus deixebles abans no arribi la fi de tot. La persecució serà generalitzada i fins i tot afectarà a l'intern de les famílies. Serà ocasió —diu Jesús— de donar testimoni.

Davant d'aquesta situació Jesús invita a la confiança, ja que ell mateix ens donarà la saviesa necessària per resistir als acusadors. A més, «no es perdrà ni un dels vostres cabells». Els patiments a favor de Jesucrist no es perdran, no seran inútils davant Déu. Perquè «sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida».

L'evangeli d'avui ens vol fer conscients d'una gran realitat: tot té la seva fi, tant la nostra vida personal com la vida del món i de la humanitat. Som, però, a les mans de Déu. La vida cristiana, amb els seus neguits, té un sentit per a Déu. Amb confiança i constància en les proves caminem vers el Déu de la vida eterna.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (27/2/2013) en l'Any de la Fe

«Estem en l'Any de la Fe, que he volgut fer per reforçar justament la nostra fe en Déu, en un context que sembla que el posi cada vegada més en segon pla. Voldria invitar a tots a renovar la ferma confiança en el Senyor, a confiar-se com infants als braços de Déu, amb la seguretat que aquells braços ens sostenen sempre i són el suport que ens permet caminar cada dia, encara que estiguem cansats. Voldria que tothom se sentís estimat per aquell Déu que ha donat el seu Fill per nosaltres i que ens ha mostrat el seu amor sense límits. Voldria que tothom sentís l'alegria de ser cristià. Una bonica pregària que s'acostuma a resar al matí diu: "Us adoro Déu meu, i us estimo de tot cor; us dono gràcies d'haver-me creat, redimit, fet cristià...". Sí, estiguem contents pel do de la fe; és el bé més preciós de tots els que puguem tenir. Donem gràcies al Senyor per això cada dia, amb la pregària i amb una vida cristiana coherent. Déu ens estima, i espera que nosaltres també l'estimem!»

«Invoquem la intercessió maternal de Maria Verge, Mare de Déu i de l'Església, perquè ens acompanyi a cadascun de nosaltres i a tota la comunitat eclesial; a ella ens acollim, amb confiança profunda.»
(www.vatican.va/audiencias)

Festa de Sant Antoni Maria Claret

Com cada 24 d'octubre, la parròquia de Balàfia ha celebrat la festa del seu patró amb una eucaristia presidida pel nostre bisbe Joan, i que el P. Nemesi, rector de la parròquia, li ha agraït perquè, amb la seva presència, ens fa sentir membres joiosos de l'Església diocesana i universal.

La festa del P. Claret ha estat motiu per fer memòria especial de 7 claretians beatificats a Tarragona el passat dia 13 i que formaven part de les comunitats de Tarragona i de la Selva del Camp. El P. Nemesi ha explicat qui eren i quin servei pastoral feien en el moment del martiri. A ells els hem de

manat que la seva sang sigui llavor de cristians autèntics a la nostra parròquia.

Trobada de Vida Creixent a Carrassumada

El dia 22 d'octubre, dimarts, vam tenir una trobada de membres de Vida Creixent. Una nombrosa representació de cada un dels pobles on hi ha V.C. i de Lleida capital, ens vam reunir a l'ermita de la Verge de Carrassumada, prop de Torres de Segre. Una missa concelebrada pels preveres Xavier Batista i Martí Sandiumenge, amb el diaca permanent Julián Manzano, va ser l'acte central de la trobada. Després una acurada explicació de Mn. Xavier, ens va fer reviure la història de l'ermita i el monument als caiguts durant la guerra civil, on sense distinció del bàndol, figura el nom de tots els caiguts, inscrits en unes làpides sota el nom del seu poble. Una pedra presideix tots els noms, sota el lema «Mai més».

Un dinar i una sobretaula, amb variades intervencions, va cloure la trobada que va ser un èxit de participació.

Josep M. Condal

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

• Diumenge, 17 de novembre:

- Jornada Diocesana GERMANOR.
- Visita Pastoral a la parròquia de Sant Antoni M. Claret.
- A les 18 h, «Diumenges de Pel·lícula» a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

• Dilluns, 18 de novembre:

- Plenària de la CEE (18, 19, 20, 21, 22) a Madrid.

• Dissabte, 23 de novembre:

- A les 19 h, Cadena de Pregària per les Vocacions a la parròquia de Montserrat.
- Comença la Visita Pastoral als barris de Magraners i la Bordeta.

Nomenaments

El Sr. Bisbe ha fet els següents nomenaments:

- Sr. Francisco Campo Ladrero, gerent i coordinador general de la Casa Sacerdotal de Lleida.
- Mons. Josep Antoni Ginestà Creus, administrador de la Casa Sacerdotal de Lleida.
- Mn. Jordi Pardell Mateu, director de la Casa Sacerdotal de Lleida.
- Mn. Mateu Hidalgo Sannicolás, diaca permanent, adscrit a la unitat pastoral constituïda per la Catedral i la parròquia Sant Pere Apòstol.
- Mn. Juan Ignacio Toscano Cruz, diaca, adscrit a l'equip pastoral de Juneda, Puiggròs, Torregrossa, les Borges Blanques i la Floresta.
- Sr. Joan Ramon Saura i Aranda, president de la Fundació Verge Blanca.

AYUDANDO A VIVIR

Orar como respirar

Uno de los objetivos diocesanos para este curso es «Dar prioridad a la lectura creyente de la Biblia para revitalizar la fe». Es una llamada que he dirigido a cada bautizado, a todas las comunidades parroquiales, a las delegaciones y a las instituciones diocesanas.

Crear pide vivir en actitud de escucha, abiertos a lo que Dios quiera ir indicando: «Habla, Señor, que tu siervo escucha» (1Sam 3,9), «que se cumpla en mí según tu palabra» (Lc 1,38). Pero esto no es posible si no hacemos de la oración la respiración permanente de la vida, ya que, según san Ambrosio, «a Dios hablamos cuando oramos y a Dios escuchamos cuando leemos su Palabra».

Y hay que leer la Palabra con fe: con los ojos del alma, poco a poco, releyendo, como masticándola, contemplándola, discerniéndola, escrutando en silencio...; pidiéndole al Señor que nos hable, que nos la haga entender como a aquellos de Emaús

a quienes «les abrió el entendimiento...» (Lc 24, 27-32).

Hemos de pedir al Señor la capacidad de mirar hacia dentro, de dirigir la mirada y el corazón hacia dentro. Y, por ello, debemos pedir el amor al silencio para poder escuchar los murmullos de Dios en cada momento. Como pedía Pablo VI (05/01/1964): «Silencio de Nazaret, enséñanos el recogimiento y la interioridad, enséñanos a estar siempre dispuestos a escuchar las buenas inspiraciones y la doctrina de los verdaderos maestros. Enséñanos la necesidad y el valor de una conveniente formación, del estudio, de la meditación, de una vida interior intensa, de la oración personal que sólo Dios ve.»

Si en todos los campos la formación permanente es una necesidad ineludible en el mundo moderno, también lo es para los seguidores de Jesús en el ámbito específico de nuestra fe. Nunca es suficiente con la formación cristiana que tenemos, y sa-

bemos perfectamente que, en el fondo, muchas cosas no las tenemos claras. Quizá por eso a veces vivimos rutinariamente un cristianismo «formal» haciendo equilibrios ante la propia conciencia —que no nos acaba de dejar tranquilos—; ante los demás, cuya reacción no es siempre satisfactoria, y también en los grupos parroquiales, en los ámbitos laborales y en la convivencia ciudadana.

En el Apocalipsis se dice explícitamente: «Ya que eres tibio, y no frío o caliente, estoy a punto de vomitarte» (3,16). La tibieza en la vivencia de la fe cristiana no está para nada de acuerdo con el Evangelio.

¿Podríamos revisar nuestra manera de orar a la luz de estas ideas?

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737